

opusdei.org

Prelāta vēstule (janvāris 2014)

Opus Dei Prelāts aicina mūs īpaši pacensties dzīvot brālībā ar visiem cilvēkiem, jo visi ir radīti pēc Dieva attēla un līdzības un visi ir atpestīti caur Kristu. “Justies, ka esam cits citam brāļi un māšas, un atbilstoši arī izturēties, – tā ir Dieva dāvana”.

13.02.2014

Mani dārgie bērni, lai Jēzus pasargā manas meitas un manus dēlus!

Mūsu sirdīs vēl skan vārdi, ko eņģelis sacīja Betlēmes ganiem un ko mēs apcerējām Ziemassvētkos: *Gods Dievam augstībā, un miers virs zemes laba prāta cilvēkiem*[1]. Dieva godība caur Viņa Viendzimušā Dēla Cilvēktapšanu un Dzimšanu ir nesaraucami saistīta ar mieru un brālību starp cilvēkiem. Ja mēs cits citu varam saukt par brāli un tā mums ir jādara, tad tas ir tāpēc, ka mēs visi esam viena Tēva - Dieva bērni, kurš mūs ir radījis pēc sava tēla un līdzības, un ka dievišķais Vārds, kurš caur savu Cilvēktapšanu ir kļuvis par cilvēces Galvu, mūs ir izpircis no grēka un piešķīris mums dāvanu būt par Dieva pieņemtajiem bērniem. Šī ir priecīgā vēsts, ko eņģelis pasludināja ne tikai Izraēļa bērniem, bet visiem vīriešiem un sievietēm: *Lūk, es jums pasludinu lielu prieku, kas notiks visiem ļaudīm.*

[2]

Jēzus savas Mātes Marijas rokās,
svētā Jāzepa uzmanības pilnā
skatiena pavadīts – šīs ainas
kontemplācija šajā svētajā laikā ir
pilnībā pārņēmusi mūsu prātu.
Ikreiz, kad mēs esam uzmanīgi
lūkojušies uz šo bezpalīdzīgo Bērnu,
debesu un zemes Radītāju, mūžīgo
Dieva Vārdu, kas ir kļuvis līdzīgs
mums it visā, izņemot grēku[3], mūs
ir pārņēmusi pielūgsme un pateicība,
jo esam aptvēruši, ka nekad
nespēsīm atmaksāt Viņa lielo
mīlestību uz mums. Turpināsim to
darīt jaunajā gadā un vienmēr,
pieņemot svētā Hosemarijas
neatmaidīgo aicinājumu: *ut in
gratiarum semper actione maneamus!*
Pastāvīgi pateiksimies par visām
dāvanām, ko Dievs mums ir dāvājis
vai dāvās nākotnē: par mums
zināmām un par nezināmām, par
lielām un mazām, par garīgām un
par materiālām, par tām, kas pildīja
mūs ar prieku un par tādām, kas
varbūt aiz sevis atstāja skumju

pēdas. Līdz ar mūsu Tēvu es
apgalvoju un saku arī sev pašam:
**“Pateicies Dievam par visu, jo viss
ir labs.”**[4]

Ziemassvētku laika otro daļu mēs
iesākam ar Marijas – Dieva Mātes
svētkiem. Mūsu skatiens ir vērsts uz
šo ne ar ko nesalīdzināmo radību,
kas ar tik lielu vienkāršību - *ecce
ancilla Domini*[5](Lūk, es esmu
Kunga kalpone...) – pavēra ceļu, lai
Dieva Vārds varētu iemiesoties, un
lai mēs Jēzū Kristū varētu kļūt par
Dieva bērniem, par brāļiem un
māsām, kurus saista brālība, kas ir
stiprāka par to, kas mūs saista kā
Ādama un Ievas pēcnācējus. **“Māte,
Māte! Ar savu “Fiat!”- “Lai
notiek!”- Tu padarīji mūs par
Dieva brāļiem un Viņa godības
mantiniekiem. Esi svētīta!”**[6] Tā
piepildās viena no visdziļākajām
cilvēka sirds ilgām: **“neremdināma
ilgošanās pēc brālības, kas mudina
mūs uz kopību ar citiem cilvēkiem,**

**kuros mēs redzam nevis
ienaidniekus vai konkurentus, bet
gan brāļus un māsas, kas tiek
pieņemti un atzīti.”[7]**

Mīlēt citus cilvēkus ar patiesu brālīgu
mīlestību ir kristīgās sūtības būtiska
īpašība. Pats Jēzus to īpaši uzsvēra,
vēršoties pie apustuļiem: *Jaunu
bausli es jums dodu, lai jūs viens otru
mīlētu. Kā es jūs mīlēju, tā arī jūs cits
citu mīliet! No tā visi pazīs, ka jūs esat
mani mācekļi, ja jums būs mīlestība
savā starpā.*[8] Un mūsu Tēvs

skaidroja: ***“Ir nepieciešams
atjaunot to brālību, ko tik dziļi
izdzīvoja agrīnie kristieši.”***[9] Tu
un es, kā rīkojamies mēs? Kā mēs
lūdzamies par visiem cilvēkiem? Cik
lielā mērā mūs interesē viņu dzīve?

Kunga dotais *jaunais bauslis* mums
palīdz saprast, ka kristīgā brālība nav
reducējama tikai uz solidaritāti; tā
nav vienīgi raksturu līdzība vai
kopējas intereses, vai vienkārši

cilvēciskas simpātijas. Tā mudina meklēt un atrast Kristu citos cilvēkos; vēl vairāk – tā palīdz kļūt aizvien vairāk un vairāk līdzīgiem Viņam, līdz mēs varēsim par sevi sacīt, ka mēs esam *alter Christus*, cits Kristus, *ipse Christus*, pats Kristus. Šī tiekšanās izpaužas mīlestībā un kalpošanā mūsu tuvākajiem, ja mēs tā mīlam un kalpojam, kā mūsu Kungs viņus mīl un viņiem kalpo.

Šie divi aspekti – redzēt Kristu citos cilvēkos un dzīvot tā, lai Kristus būtu redzams mūsos – savstarpēji viens otru papildina. Tā mēs jau pašā saknē izvairāmies no riska mīlēt tuvāko galvenokārt viņa cilvēciskās vērtības dēļ, viņa labo īpašību dēļ vai to labumu dēļ, ko mēs caur viņu iegūstam; un otrādi: atmest, atgrūst citus, kolīdz atklājam viņu kļūdas, trūkumus, viņu personības nepatīkamākās īpašības. Ja kādreiz tāds kārdinājums rastos, mums cieši jāraugās uz Jēzu, uz lēnprātīgo un

pazemīgo, kurš savu dzīvi atdod par
 mums ikkatrā brīdī un jebkurā
 situācijā, kurš nenoraida nevienu,
 kurš dodas meklēt grēciniekus, lai
 vestu viņus atpakaļ pie Dieva.

Šī brālība rodas no ticības un no
 mūsu personiskās brīvības
 realizēšanas. ***“Kristīgā brīvība”***,
 teica svētais Hosemarija, ***“sakņojas
 cilvēka iekšienē, tā nāk no cilvēka
 sirds, no viņa ticības, bet tā nav
 kaut kas tīri personisks, tā
 izpaužas arī uz āru. Cita starpā
 viena no raksturīgākajām
 īpašībām, kas izpaudās pirmo
 kristiešu dzīvē, bija brālība.
 Ticība, šī lielā Dieva mīlestības
 dāvana, nolīdzināja un pārvarēja
 visas atšķirības, visas barjeras:
 Nav ne jūda, ne grieķa, nav verga,
 ne brīvā, nav ne vīrieša, ne
 sievietes, jo jūs visi esat viens
 Kristū Jēzū (Gal 3, 28). Apzināties,
 ka mēs patiesi esambrāļi un mīlēt
 citam citu kā brāļi, neraugoties uz***

rases, sociālā stāvokļa, kultūras vai ideoloģijas atšķirībām, pieder pie kristietības būtības.”[10]

Pirmajā evaņģelizācijā, kas notika pēc Kunga Debeskāpšanas, brālīgā mīlestība (it īpaši attiecībā uz trūkcietējiem (gan materiālā, gan garīgā ziņā), kam visvairāk vajadzīga palīdzība, ieskaitot arī vajātājus) bija viens no būtiskākajiem elementiem, lai kristietība varētu strauji izplatīties: “Skatieties, kā viņi cits citu mīl!” Šo saucienu Tertuliāns liek uz pagānu lūpām, kas bija izbrīnīti par Kristus vēsti. Un viņš papildina: “Skatieties, kā viņi ir gatavi viens par otru mirt, kamēr šie drīzāk ir gatavi viens otru nonāvēt.”[11]

Vēl nekad komunikācija cilvēku starpā nav bijusi tik vienkārša, tik ātra un tik pilnīga kā šodien. Arī šai realitātei vajadzētu veicināt vienotības sajūtu visu cilvēku starpā. Neraugoties uz to, kā rakstīja pāvests

Benedikts XVI, “nemitīgā sabiedrības globalizācija padara mūs par kaimiņiem, bet ne par brāļiem. Prāts pats par sevi gan ir spējīgs aptvert cilvēku vienlīdzību un radīt pilsonisku sadzīvi, bet tam neizdodas radīt brālību. Tās sākotne ir transcendentā aicinājumā, ko mēs saņemam no Dieva Tēva, kurš mūs pirmais ir mīlējis un kurš caur savu Dēlu mums māca, kas ir brālīga mīlestība.”[12]

Kā esmu jau agrāk liecinājis, svētais Hosemarija nenogurdams vēstīja par *jaunā baušļa* milzīgo nozīmi. Pirms 80 gadiem viņš to lika uzrakstīt uz plāksnes pie sienas DYA Akadēmijā – pirmajā Opus Dei apustuliskajā darbuzņēmumā. Taču arī jau agrāk, savā ģimenē, viņš tika mācījies kalpot citiem, aizmirstot par sevi. Dziļi kristīgais viņa vecāku piemērs palīdzēja (sākumā kā bērnam, vēlāk kā pusaudzim un jauneklīm) viņa sirdī nostiprināties brālības garam

pret visiem cilvēkiem, kas izpaudās konkrētā rīcībā: žēlastības dāvanu došanā trūcīgajiem, palīdzībā skolas biedriem mācībās, esot pieejamam citiem viņu garīgajās vajadzībās...

Šie un daudzi citi piemēri no viņa dzīves var mums palīdzēt labāk sagatavoties viņa dzimšanas dienas atcerei 9. janvārī. Šī diena mums atgādina, ka Kungs tika izvēlēties svēto Hosemariju, lai viņš kļūtu par garīgās ģimenes Opus Dei tēvu un patriarhu; ģimenes, kurai bija jārodas Baznīcas klēpī bez jebkādiem rasu, valodu vai tautību ierobežojumiem. Ar savu tēvišķību, kas bija maigas mīlestības un pašatdeves pilna, mūsu Tēvs rādīja mums dievišķās tēvišķības starojumu attiecībā uz visiem cilvēkiem. Vienlaikus viņš mums mācīja būt labiem Dieva bērniem, dzīvojot smalkjūtīgā brālībā citam ar citu Darba ietvaros un ar visiem cilvēkiem.

Tieši šo tēmu skar pāvests Francisks savā šā gada vēstījumā pasaules miera dienā. Jau ar pirmajām rindām viņš izceļ kaut ko ļoti svarīgu, par ko es jums jau minēju sakarā ar mūsu Dibinātāja dzīvi.

“Brālība”, atgādina Pāvests, “parasti sākas ģimenē, galvenokārt pateicoties tās locekļu, it īpaši tēva un mātes, atbildīgajām un cits citu papildinošajām lomām. Ģimene ir ikvienas brālības avots un tādējādi ir arī pamats un galvenais ceļš, lai sasniegtu mieru.”[13]

Viss, kas tiek darīts ģimenes labā, galu galā nāk par labu visai sabiedrībai un likumiem, kas to regulē, – vai tas būtu attiecībā uz tās dabu, kas balstīta dievišķajā plānā, tās vienotību un atvērtību dzīvībai, vai uz to kā avotu, kurā dzimst aicinājums uz kalpošanu. Lūgsimies ik dienu par visām ģimenēm visā pasaulē. Lūgsimies arī par likumdevējiem. Vienlaikus ikvienam

vajadzētu savu iespēju robežās censties aizstāvēt šo dabisko institūciju, kas ir tik nepieciešama sabiedrības labklājībai. Turpmākajos mēnešos it īpaši lūgsimies par ārkārtas Bīskapu Sinodes Asambleju, ko pāvests Francisks sasauc oktobra mēnesī. Tās mērķis ir pētīt, kā Baznīca vislabāk var veikt jauno evaņģelizāciju ģimenes dzīves jomā.

Pēdējās dienās es no jauna tiku meditējis mūsu Tēva homīlijas. Es jums iesaku atkal un atkal no jauna apcerēt šos tekstus – tie bagātinās jūsu iekšējo dzīvi. Manu uzmanību piesaistīja vārdi, kas tik ļoti skaidri pamato Jēzus piedzimšanas jēgu.

“Mūsu Kungs ir nācis visiem cilvēkiem nest mieru, Labo Vēsti, dzīvību. Ne tikai bagātajiem, ne tikai nabagajiem. Ne tikai gudrajiem, ne tikai vientiesīgajiem. Visiem. Mums visiem, kas esam brāļi, jo esam viena Tēva – Dieva – bērni.”[14]

Sajust to, ka esam cits citam brāļi un māsas, un atbilstoši arī izturēties – tā ir Dieva dāvana. Pāvests Francisks uzsver: **“Brālība sakņojas Dieva tēvišķībā. Nav runa par dzimtā bāzētu tēvišķību, neskaidru un vēsturiski neefektīvu, bet gan par personisku, specifisku un ārkārtīgi konkrētu Dieva mīlestību uz katru cilvēku (sal. Mt 6, 25-30). Tātad tā ir tēvišķība, kas ir efektīvs brālības avots, jo Dieva mīlestība, ja tā tiek pieņemta, pārvēršas par apbrīnojamu spēku, kas pārveido mūsu dzīvi un attiecības ar citiem, un atver mūsu sirdi solidaritātei un savstarpējai mīlestībai.”**

“Īpašā veidā”, turpina Pāvests, “cilvēciskā brālība ir atjaunota Kristū caur Viņa nāvi un augšāmcelšanos. Krusts ir izšķirošā “vieta”, kurā balstās brālība, ko cilvēki paši vien nespēj radīt. Jēzus Kristus, kurš pieņēma cilvēcisko dabu, lai to atpestītu,

mīlēdams Tēvu līdz nāvei, līdz pat krusta nāvei (*sal. Flp 2, 8*), caur savu augšāmcelšanos ir darījis mūs par *jaunu cilvēci*, kas ir pilnīgā saskaņā ar Dieva gribu, ar Viņa plānu, kas sevī ietver pilnīgu mūsu aicinājuma uz brālību īstenošanu.”[15]

Tā kā brālība ir Dieva dāvana, tad tās dāvāšana nes sev līdzī arī uzdevumu, ko Kungs uztic ikkatram no mums un no kura mēs nevaram izvairīties. Ar veselīgu reālismu, bez jebkāda pesimisma mūsu Dibinātājs rakstīja, ka “*dzīve nav kā rozā pasaka. Kristīgā brālība nenokrīt vienkārši no debesīm priekš visiem uz visiem laikiem; tā ir jāveido katru dienu no jauna, turklāt dzīvē ar visām tās grūtībām, ar interešu konfliktiem, ar saspīlējumiem un cīņām, ikdienas kontaktos ar cilvēkiem, kas mums šķiet sīkmanīgi, un ar sīkmanīgu izturēšanos no mūsu puses.*”[16]

Šeit es nevaru nepieminēt arī mūsu mīļoto donu Alvaro. Zināmā mērā mēs 2014. gadu varam uzskatīt arī par dona Alvaro gadu. Martā mēs svinēsim viņa 100. dzimšanas dienu un ceram, ka nedaudz vēlāk prieka pilni piedalīsimies viņa beatifikācijā. Manas meitas un mani dēli, tas mums dāvā vēl vienu iemeslu, lai pateiktos Dievam, un aicina mūs iespējami labi sagatavoties šiem lielajiem svētkiem. Izdzīvosim dziļāk dievišķās filiācijas un brālības garu!

Kā jūs jau zināt, 23. decembrī pāvests Francisks pieņēma mani audiencē. Viņš arī dāvāja savu apustulisko svētību visiem Prelatūras ticīgajiem – gan lajiem, gan priesteriem -, it īpaši slimajiem. Viņš skubināja turpināt mūsu apustulisko darbu visās zemēs, kurās dzīvo Prelatūras ticīgie. Jo īpaši viņš mūs mudina realizēt auglīgu *Grēksūdzes apustulātu*, jo tas ir Dieva žēlsirdības sakraments.

Uzreiz pēc Ziemassvētkiem es devos neilgā ceļojumā uz Svēto Zemi, kur dzīvoja Jēzus, Marija un Jāzeps. Tur es tikos ar jūsu māsām un brāļiem un iedrošināju viņus viņu apustuliskajā darbā. Es apmeklēju arī topošo rekolekciju māju *Saxum* un pārējās celtnes, kas tur tiek celtas dona Alvaro piemiņai, kā tika nolemts Vispārējā kongresā 1994. gadā. Lūgsimies dedzīgi un neatlaidīgi, lai šie darbi ritētu raiti, un atbilstoši saviem apstākļiem centīsimies jebkādā veidā iesaistīties nepieciešamo līdzekļu piesaistīšanā. Cik ļoti mani iedvesmo domas par tiem garīgajiem augļiem, ko nesīs šis apustuliskais instruments!

Kā vienmēr, man gribētos (aizvien vairāk!) šīs svētku dienas pavadīt kopā ar jums! Tāpēc es cenšos jūs visus paņemt sev līdzī Tabernākula un Betlēmītes priekšā mūsu centros. Nepārstājiēt nolikt Bērna Jēzus

priekšā visus manus nodomus tāpat
kā es jūsējos nolieku pie Viņa kājām!

Ar visu manu mīlestību sūtu Jums
svētību šim jaunajam gadam,

Jūsu Tēvs,

+ Havjērs

Romā, 2014. gada 1. janvārī.

[1] *Lk 2, 14.*

[2] *Lk 2, 10.*

[3] *Sal. Ebr 4, 15.*

[4] Sv. Hosemarija, *Ceļš*, Nr. 268.

[5] *Lk 1, 38.*

[6] Sv. Hosemarija, *Ceļš*, Nr. 512.

[7] Pāvests Francisks, *Vēstījums
pasaules miera dienā 2014*, 8.12.2013,
Nr.1.

[8] *Jņ* 13, 34-35.

[9] Sv. Hosemarija, *Sarunas*, Nr. 61.

[10] Sv. Hosemarija, *Las riquezas de la fe*, publicēts “Los domingos deABC”, 02.11.1969; iekļauts arī *Por las sendas de la fe*, Ed. Cristiandad, Madrid 2013, 31.- 32. lpp.

[11] Tertuliāns, *Apologēts* 39, 7 (CCL 1, 151).

[12] Pāvests Benedikts XVI, Enciklika *Caritas in veritate*, 29.06.2009, Nr. 19.

[13] Pāvests Francisks, *Vēstījums pasaules miera dienā 2014*, 8.12.2013, Nr.1.

[14] Sv. Hosemarija, *Kad garām iet Kristus*, Nr. 106.

[15] Pāvests Francisks, *Vēstījums pasaules miera dienā 2014*, 8.12.2013, Nr.3.

[16] Sv. Hosemarija, *Las riquezas de la fe*, publicēts “Los domingos deABC”, 02.11.1969; iekļauts arī *Por las sendas de la fe*, Ed. Cristiandad, Madrid 2013, 34.- 35. lpp.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lv-lv/article/prelata-vestule-
janvaris-2014-2/](https://opusdei.org/lv-lv/article/prelata-vestule-janvaris-2014-2/) (14.04.2025)